

non autem Bona opera tanquam causa vitæ æternæ commendantur) Posito tamen patientiam Mosis respexisse præmium vitæ æternæ, habemus manifestum & expressum interpretem Paulum Apostolum *Rom. IV. 2. 3. seqq.* distinguendum inter mercedem ex debito, quod propriè merces est, & inter mercedem ex gratiâ, quæ impropriè & analogicè merces dicitur. Habemus expressè negantem Apostolum, quod siue justitia siue vita æterna Abrahami, aut cujusquam alius operibus collata fuerit tanquam merces, siue ex debito, siue ex gratiâ talis, sed (quod probè notandum est) vita æterna tanquam merces ex gratiâ & impropriè sic dicta soli fidei, exclusis etiam operibus ex fide factis attribuitur. Quotiescunq; igitur bonis operibus à fide distinctis adscribitur vita æterna, tanquam merces, supponendum est 1. tanquam indubium, vocabulum mercedis sumi impropriè pro mercede ex gratiâ sic dicta, 2. omnia ista dicta secundum apologiam A, C. p. 87. 96. 116. 136. 138. & Chemnitium *in loco de bonis operibus responsione ad 6. classen argumentorum adversariorum*, ubi de vocabulo mercedis agitur, quoad resolutionem subjecti in istis propositionibus, exponenda sunt per metonymiam effecti pro causâ, quod videlicet de bonis operibus tanquam signis in oculos incurrentibus Fidei in oculos non incurrentis prædicentur metonymicè, quemadmodum illud *Luc. VII. 47. remittuntur ei peccata multa, quia dilexit multum*, Apol. Augsp. Confess. pag. 88. exponit. Tollere autem hanc diversitatem vocabulorum, seu dependentiam diversitatis pro diversitate subjectorum, de quibus ista vocabula, mercedis, redditionis, finis &c. prædicantur, & obniti vocabulum mercedis, finis aut redditionis, quando pietati vel operibus bonis tribuitur ut *Rom. VI. 22. finem sanctimoniam habetis vitam æternam*, eundem dependentiæ modum determinare, quem determinat prædicatum de fide, ut *1. Pet. I. 9. Habentes finem fidei vestra salutem animarum*, hoc quod si à Dd. A. C. fiat, vera prævaricatio est, quando nempe ii, qui A. Conf. defensores & advocati videri volunt, parti adversæ exceptiones & argumenta faciunt, ut suæ partis exceptiones & argumenta elidant, hæc apud *Jureconsultos* propriè dicta prævaricatio est, ut ex Martiale, Ulpiano, Labeone, Cicerone, Plinio, Hotomanno definivit Joh. Goddæus *in Comment. de rerum & verborum significationibus ad legem 212.* Conferatur D. Hornei *iterata assertio*, à th. 92. ad 100. Ubi examinantur omnia ejusmodi dicta & propugnatur non solum idem modus dependentiæ, idem significatum

finis